

Evaluarea mărturiei personale și a evanghelizării

Pentru studiul din săptămâna aceasta, citește: 2 Corinteni 13:5,6; Evrei 10:24,25; Deuteronomul 10:12,13; Matei 23:15; Apocalipsa 14:6,7.

Sabat după-amiază

Text de memorat: „Ca o verigă de aur și o podoabă de aur curat, așa este înțeleptul care mustră, pentru o ureche ascultătoare.” (Proverbele 25:12)

Gândul central: Este o greșeală să ne implicăm în marea lucrare de evanghelizare a lui Dumnezeu fără o evaluare eficientă.

Prea adesea ne mulțumim cu rezultate minime în situații în care am putea crea un impact mai mare și în care am putea obține un succes semnificativ mai mare. Aceasta se întâmplă pentru că nu am evaluat activitățile anterioare de mărturie și de evanghelizare și pentru că nu am modificat direcția și strategia în funcție de rezultatele evaluării.

Uneori se cheltuiesc sume mari de bani pe activități de mărturie și evanghelizare care aduc rezultate minime. Aceasta impune anumite schimbări în alocarea banilor și/sau în metodele folosite. Dacă sunt aplicate în spirit creștinesc, criteriile acestea pot face parte dintr-o evaluare validă. Trebuie totuși să ne grăbim să adăugăm că, în realitate, nu cunoaștem toate rezultatele activităților, fiindcă nu putem dispune decât de rezultatele tangibile (de numărul persoanelor botezate, de exemplu) și nu știm câte alte persoane au primit sămânța Evangheliei. Cu toate acestea, este necesar ca evaluarea să se desfășoare în așa fel încât să emitem judecăți de valoare, dar nu verdicte.

Săptămâna aceasta, vom studia principiul biblic al evaluării și rolul evaluării în viața bisericii de astăzi.

Evaluarea are loc fie că ne dăm seama, fie că nu. Ea se face în fiecare Sabat și cu ocazia tuturor întâlnirilor publice. Oamenii evaluează conținutul, claritatea și chiar lungimea unei predici, iar participanții se așteaptă la un nivel înalt de profesionalism. De fiecare dată când oamenii au așteptări, va avea loc și o evaluare. Nu putem indica un anumit text biblic care să vorbească despre efectuarea unei evaluări formale, însă este evident faptul că evaluarea a făcut parte din viața bisericii primare.

1. Ce ne spun următoarele texte despre importanța evaluării? Despre ce fel de evaluare este vorba? 1 Tim. 3:1-13; 1 Cor. 11:28; 2 Cor. 13:5,6.

Atunci când Cuvântul lui Dumnezeu stabilește un standard, când cere sau recomandă anumite acțiuni sau când emite o poruncă, modurile în care omul reacționează sunt supuse evaluării. Când evaluăm, noi punem câteva întrebări foarte importante: „În ce stare se află această activitate misionară?” „Ce putem face pentru a fi mai eficienți?”

Faptul că Pavel a stabilit un set de criterii de alegere a diaconilor și prezbiterilor ne arată că era necesar să se efectueze un anumit tip de evaluare. Aici este vorba despre evaluarea calificării pentru o anumită slujbă și, de asemenea, despre evaluarea eficienței în respectiva slujbă.

2. Citește Marea Trimitere din Matei 28:19,20. Ce întrebări poți pune pentru a evalua răspunsul bisericii tale la această poruncă?

În calitate de slujitori ai lui Dumnezeu, noi am primit adevărul nespus de prețios al Evangheliei. Dacă ne gândim că mesajul Evangheliei trebuie să ajungă în toată lumea, nu trebuie să ne surprindă faptul că și Dumnezeu ne supune unui proces de evaluare. El este preocupat de progresul lucrării încredințate celor care au răspuns la chemarea Sa de a fi colaboratorii Săi.

Recitește 2 Corinteni 13:5. Ce îți spune acest text ție, personal? Cum îl poți aplica la viața ta? Ce dovezi ai că Isus Hristos este în tine?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Grupa să înțeleagă de ce este necesară evaluarea rezultatelor lucrării personale, ținând seama de cerințele lui Dumnezeu pentru creștere.

La nivelul sentimentelor: Membrii grupei să își dea seama că trăiesc un timp solemn, când biserica este chemată să proclame soliile celor trei îngeri.

La nivelul practic: Să își evalueze eforturile de câștigare a sufletelor în lumina cerințelor lui Dumnezeu și a judecății viitoare.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Cunoștințe: De ce să evaluăm?

- A. Ce îi cere Dumnezeu poporului Său să facă pentru El, în lumina judecății viitoare?
- B. De ce este important ca biserica să evalueze creșterea numărului de membri și programele de slujire?
- C. De ce este necesară evaluarea progresului spiritual în practica personală, în aceeași măsură ca și evaluarea creșterii numărului de membri și a altor indicatori ai creșterii bisericii?

II. Sentimente: Timpuri solenne

- A. În ce mod susțin cele trei solii îngerești necesitatea ca biserica să monitorizeze disciplina spirituală și creșterea bisericii?
- B. Ce rol au comentariile încurajatoare și aprecierile în evaluarea membrilor bisericii care lucrează în evanghelizare sau în alte domenii ale lucrării?

III. Practic: Să ne îndemnăm unii pe alții

- A. Ce facem noi pentru a proclama soliile celor trei îngeri și cum putem ști dacă lucrarea noastră are succes?
- B. Cum putem să ne încurajăm unii pe alții în creșterea spirituală, atât de necesară pentru vestirea Evangheliei?

Rezumat: Lucrarea noastră pentru cauza lui Dumnezeu trebuie să fie evaluată în lumina cerințelor lui Dumnezeu, repetate în soliile celor trei îngeri pentru aceste zile finale ale istoriei pământului.

Evaluarea are beneficii, dar există și capcane pe care trebuie să le evităm. Dacă suntem exagerat de exigenți în evaluare și dacă ne concentrăm mai mult pe aspectele negative, riscăm să creăm o atmosferă de critică aspră, care îi va descuraja pe oameni și îi va îndepărta. Pentru a evita să le lăsăm impresia că îi criticăm, evaluarea este necesar să fie însoțită de aprecieri sincere. Se întâmplă deseori să uităm să-i apreciem pe lucrători, îndeosebi pe aceia care slujesc într-o anumită activitate de un timp considerabil. Ei sunt mereu acolo și își fac treaba și ajungem să credem că ei vor fi întotdeauna acolo. Evaluarea îți oferă ocazia de a-i aprecia.

3. Ce aprecieri poți descoperi în următoarele versete? Ce putem face pentru a-i aprecia în același fel pe lucrători sau pe membrii echipelor de lucrători? Faptele 16:1,2; Romani 16:1,2; 1 Corinteni 11:2; Filipeni 4:14.

Adesea, Pavel a fost nevoit să mustre biserica sau anumiți membri în privința unei atitudini, a unui comportament sau a unei doctrine. Înțelegem de aici că a avut loc o anumită evaluare. Totodată, Pavel i-a apreciat pe oameni, ori de câte ori putea, pentru sprijinul pe care i l-au acordat, pentru credințioșia lor față de Dumnezeu sau pentru îndeplinirea cu credințioșie a unei lucrări.

Pentru ca evaluarea să fie corectă, trebuie să analizăm nu numai rezultatele, ci și procesele. Evaluarea rezultatelor urmărește atingerea țăintelor stabilite. Evaluarea proceselor analizează activitatea efectivă.

4. Citește cu atenție Evrei 10:24,25. Ce înseamnă „să veghem unii asupra altora”? Ce principii de evaluare ne sunt propuse aici?

Versetele acestea nu conțin doar o recomandare, ci și un îndemn categoric de a privi cu seriozitate creșterea și dezvoltarea spirituală a celorlalți. Dacă ținem seama de ceea ce ne cere Dumnezeu în viața creștină și de nivelul la care ne aflăm fiecare în experiența noastră, atunci înseamnă că, pentru „a veghea unii asupra altora”, este necesară o evaluare adecvată.

Gândește-te ce bine te simți când cineva te apreciază. Este uimitor cât de mult fac câteva cuvinte simple! Care este atitudinea ta în general față de alții? Ești inclinat să critici sau să apreciezi? Dacă ești inclinat să critici, ce poți face pentru a elimina din caracterul tău această trăsătură distructivă?

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVEAZĂ!

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Evaluarea eforturilor noastre de mărturie personală și evanghelizare ne ajută să îndeplinim în modul cel mai eficient posibil misiunea încredințată.

În lumea contemporană a corectitudinii politice, puțini ar avea curajul să îi întrebe pe prietenii lor despre viața lor de rugăciune. Totuși, după cum am studiat săptămâna aceasta, Dumnezeu ne cere să ne supunem lucrarea procesului de evaluare. De ce le este oamenilor teamă de evaluare?

2. APROFUNDEAZĂ!

Comentariu biblic

I. Conducători buni

(Citește 1 Timotei 3:1-13.)

Trăsătura distinctivă a creștinismului Noului Testament este includerea tuturor, fapt care merge împotriva curentului din Vechiul Testament. În Noul Testament, se consideră că slujirea este datoria tuturor celor care pretind a crede în Isus Hristos. În Matei 11:25-30, Isus i-a invitat pe cei trudiți să vină la El. Cei care L-au urmat au fost pregătiți pentru slujire. Același spirit se observă în lucrarea apostolilor. Ei îi primeau pe toți cu bucurie în părtășia bisericii și în slujire, dar conducerea presupunea mai mult decât o simplă primire în biserică.

Potrivit cu 1 Timotei 3:1-13, conducătorii trebuiau să fie oameni de o maturitate autentică și cu un caracter curat. Chemarea lor era aceea de a conduce biserica în închinare, în misiune, în slujire și în folosirea darurilor personale. Spre deosebire de criteriile de alegere a conducătorilor din Vechiul Testament, criteriile transmise de Pavel nu pun accent pe descendență, ci mai degrabă pe un caracter moral și pe integritatea morală demonstrate pe termen lung. Orice om care ducea o astfel de viață putea fi luat în considerare pentru poziția de conducere.

De asemenea, e posibil ca Pavel să mai fi avut în minte un motiv pentru stabilirea acestor criterii riguroase de evaluare a episcopilor. *Comentariul biblic* notează: „Creștinismul nu ar fi fost la fel de atrăgător în cazul în care conducătorilor lui le-ar fi lipsit integritatea, așa cum le lipsea celor din afara bisericii.” (vol. 7, pag. 299)

De discutat: Procedura de evaluare stabilită de Pavel a fost concepută pentru ca slujirea Evangheliei încredințată lui Timotei să aibă la bază un

5. Citește Deuteronomul 10:12,13 și apoi răspunde la întrebări, ținând seama de cele învățate săptămâna aceasta și în cursul trimestrului.

a. Care este, în câteva cuvinte, ideea principală din aceste două versete?

b. La ce text din Noul Testament te trimite cu gândul acest pasaj? Ce ne spune faptul acesta despre importanța îndemnurilor din versetele citite?

c. Versetul spune că Dumnezeu „cere” aceste lucruri de la noi. Cum înțelegem această idee știind că suntem mântuiți numai prin credință?

d. Textele acestea se adresează în primul rând inimii noastre, sufletului nostru, îndemnându-ne să ne temem de Domnul și să-L iubim – lucruri greu de măsurat după înfățișarea exterioară. Potrivit pasajului, care sunt manifestările exterioare ale acestor stări interioare? Cum corespunde această legătură dintre interior și exterior cu modul în care înțelegem Apocalipsa 14:6-12?

e. În Matei 23:15, Isus face o evaluare severă a lucrării cărturarilor și fariseilor de „mărturie personală” și „evangelizare” a neamurilor. Ce spune El?

Când căutăm să ne împlinim misiunea, să păstrăm întotdeauna în minte cuvintele din Deuteronomul 10:12,13. În fond, nu dorim să facem din oameni niște „fii ai gheenei”!

fundament solid. Ce se întâmplă cu biserica atunci când conducătorii ei sunt lipsiți de integritate și de moralitate?

II. Cum S-a purtat Isus?

(Recitește împreună cu grupa Evrei 10:24,25 și Ioan 8:1-11.)

Secțiunea de luni ne încurajează să evaluăm cu atenție, urmărind permanent întărirea reciprocă în Hristos. Apostolul Pavel căuta să facă tot posibilul pentru a-i aprecia pe credincioși, individual sau ca grup, atunci când observa la ei un lucru demn de apreciere. Credincioșilor din Efes le scria: „De aceea și eu, de când am auzit despre credința în Domnul Isus care este în voi și despre dragostea voastră pentru toți sfinții, nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi, când vă pomenesc în rugăciunile mele” (Efe-seni 1:15,16). Pavel îi încuraja pe sfinți ori de cât ori se ivea ocazia. El era întotdeauna atent la roadele spirituale bune, întotdeauna dornic să descopere cum să-i îndemne pe sfinți la fapte bune.

Nu încapе îndoială că el a învățat din viața lui Isus această etică a grijii față de oameni. Hristos le acorda o atenție specială celor care erau rău etichetați și proscrși de conducătorii religioși ai vremii. Despre femeia prinsă în adulter, Ellen White scrie: „Isus a privit o clipă scena – victima tremurând, acoperită de ocară, și demnitarii cu fața aspră, fără pic de milă omenească. Spiritul Său de nepătată curăție S-a cutremurat în fața acestui tablou. Știa bine de ce fusese adus acest caz în fața Lui. El citea în inimă și cunoștea caracterul și istoria vieții fiecăruia dintre cei care stăteau în fața Lui. Chiar acești așa-ziși paznici ai dreptății conduseseră victima la păcat, ca să-I poată întinde o cursă lui Isus. Nedând niciun semn că ar fi auzit întrebarea lor, El S-a plecat și, îndreptându-Și privirea în jos, a început să scrie pe pământ.” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 461)

Isus „i-a evaluat” pe acuzatorii femeii cu mai multă acuratețe decât ar putea să o facă omul vreodată. El le-a citit inimile și a scris rezultatul evaluării pe pământ, astfel încât toți să îl vadă.

De discutat: Fariseii din vremea lui Isus au adus acea femeie la El pentru a-I întinde o cursă. Nu le păsa de ea, dimpotrivă ei erau cei care o duseseră în păcat. Ei încercau să se folosească de greșeala femeii pentru a-și atinge scopurile. Cum ne putem asigura, atunci când îi evaluăm pe oameni (sau activitățile lor de slujire), că emitem judecăți de valoare și nu verdicte?

6. Ce i-a spus Domnul Lui Samuel cu privire la felul de a aprecia al omului? 1 Samuel 16:7

Am menționat la începutul acestui studiu că este necesar ca obiectivele să poată fi evaluate. Este ușor să monitorizăm și să evaluăm creșterea numerică, dar viața de biserică nu ține doar de acest aspect.

Dorința noastră nu este doar aceea ca biserica să fie plină de oameni, ci să fie plină cu oameni care cresc în relația lor cu Isus, care Îl iubesc pe Domnul și care își manifestă dragostea prin ascultarea de poruncile Sale. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este să facem ceea ce făceau cărturarii și fariseii: să înconjurăm „marea și pământul” (adică să facem mari eforturi misionare) pentru a face un nou-convertit, iar apoi să-l facem să ajungă „de două ori mai rău” decât noi înșine (Matei 23:15). Această muștrare aspră a eforturilor lor „misionare” ne arată cât de important este să acordăm atenție evaluării creșterii spirituale a celor pe care îi aducem în biserică și, în primul rând, a creșterii noastre spirituale.

7. Citește Psalmii 1:2, Matei 26:41, 1 Tesaloniceni 5:17, Romani 8:6, Efeseni 6:17,18 și 2 Timotei 2:15,16 și. Potrivit acestor versete, ce exerciții spirituale sunt importante? De ce sunt ele esențiale pentru creșterea noastră spirituală?

Cum putem noi, niște oameni păcătoși care avem nevoie de harul divin, să evaluăm o calitate atât de „intangibilă” precum spiritualitatea altora? Adevărul e că nu există o scală de evaluare a spiritualității personale, bazată pe un document. De aceea este mai util și mai adecvat să apreciem dacă persoana respectivă se află sau nu în călătoria spirituală decât să stabilim la ce punct din această călătorie a ajuns. Indiciile sunt exercițiile spirituale în care se angajează. Lucrurile enumerate în versetele de mai sus sunt tot atâția indicatori clari ai spiritualității, însă trebuie să fim întotdeauna precauți când cântărim experiența altora. De asemenea, dacă este vorba despre un membru nou al bisericii, ar trebui să îl ajutăm cu bunătate și iubire să înțeleagă cât de importante sunt rugăciunea, studiul Bibliei și ascultarea pentru creșterea spirituală.

III. Verificarea roadelor

(*Recitește împreună cu grupa 1 Samuel 16:7 și Matei 7:15-19.*)

Secțiunea de miercuri a studiului se ocupă de problema spinoasă a modalităților de evaluare a creșterii spirituale personale. Suntem oameni și suntem supuși greșelilor, descendenții unei rase decăzute după șase mii de ani de păcat. Fără Dumnezeu, judecata noastră este defectuoasă și nedesăvârșită și nu suntem nici pe departe capabili „să evaluăm o calitate atât de «intangibilă» precum spiritualitatea altora”; totuși, uneori suntem chemați să facem tocmai acest lucru. De exemplu, în Matei 7:15, Isus ne oferă criteriile pentru evaluarea profeților mincinoși care „vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar, pe dinăuntru, sunt niște lupi răpitori”. El pare a complica lucrurile și mai mult prin introducerea acestui pasaj final din Predica de pe Munte printr-o pledoarie împotriva judecării altor oameni. Este posibil să verificăm roadele aduse de un om, fără să-l judecăm? Cum putem face distincția între un profet adevărat și unul fals? Trebuie să ne uităm la roadele vieții lor!

Care este deosebirea dintre a ne uita la roade și a judeca? *Comentariul biblic* remarcă faptul că, atunci când i-a îndemnat pe ascultătorii Săi să nu judece ca să nu fie judecați, Isus Se referea „în special la judecarea motivelor celorlalți, nu la judecarea măsurii în care faptele lor sunt corecte sau greșite. Numai Dumnezeu are căderea de a judeca motivele oamenilor, fiindcă numai El cunoaște gândurile lor cele mai intime.” (vol. 5, pag. 354, 355)

Isus le-a spus ascultătorilor Săi că îi vor cunoaște (cuvântul grecesc folosit aici înseamnă „a cunoaște pe deplin”) pe cei mincinoși după cuvintele pe care le rostesc, după faptele pe care le fac și după modul lor de viață. Totuși El nu le-a cerut ascultătorilor Săi să judece motivațiile altora.

De discutat: În ce situații întâlnite pe parcursul lucrării Sale pe pământ a mustrat Isus păcatele oamenilor? În ce circumstanțe este adecvat să scoatem la lumină fructele găunoase din viața cuiva? Cum trebuie procedat? Ce exemplu ne-a dat Isus?

Motivul existenței bisericii noastre coincide cu motivul pentru care evaluăm. Noi credem că Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a fost adusă la existență în acest moment special al istoriei pământului ca parte a planului lui Dumnezeu de a duce Evanghelia în lume. Cu alte cuvinte, noi existăm pentru a câștiga suflete pentru Împărăția Sa.

8. Citește Apocalipsa 14:6,7. Cum înțelegem aceste versete prin prisma identității noastre de adventiști de ziua a șaptea?

Prin evaluarea activității noastre, verificăm dacă ne îndeplinim misiunea în modul cel mai eficient posibil. Orice evaluare a activității bisericii trebuie să urmărească măsurarea modului în care strategiile de evanghelizare și mărturie influențează creșterea bisericii. Cum ne ajută activitatea pe care o realizăm să atingem acest obiectiv?

9. Citește Matei 6:33, 10:7, 24:14 și Luca 4:43. Despre ce obiectiv vorbesc aceste texte? Cum ar trebui să influențeze el viața bisericii și lucrarea noastră de mărturie și de evanghelizare?

În relatările despre lucrarea lui Isus pe pământ este amintită de multe ori predicarea ca metodă de câștigare a sufletelor pentru Împărăția lui Dumnezeu. Isus a predicat că Împărăția lui Dumnezeu era aproape. El i-a mustrat pe conducătorii religioși pentru că au închis porțile Împărăției și pentru că au îngreunat accesul oamenilor la ea. El i-a trimis pe ucenicii Săi să predice despre Împărăția lui Dumnezeu. Este evident, așadar, că obiectivul principal al lui Isus, al apostolilor și al bisericii era acela de a câștiga oameni pentru Împărăție.

Rapoartele despre numărul celor care s-au alăturat bisericii în diferite momente și rapoartele despre bisericile înființate printre neamuri dovedesc faptul că se făcea o evaluare a modului în care biserica lucra pentru atingerea obiectivului de extindere a Împărăției lui Dumnezeu.

Isus a făcut o declarație tranșantă: dacă nu ești cu El, ești împotriva Lui (Matei 12:30) și dacă nu strângi cu El, risipești. Lasă la o parte mărturisirea ta de credință sau faptul că ai numele scris în registrul bisericii și întreabă-te: „Eu strâng cu El sau risipesc?” Ce dovezi ai?

3. APLICĂ!

Întrebări pentru meditație

În ce privințe ne evaluează Dumnezeu? Ce mijloace folosește El pentru a măsura dacă suntem pregătiți pentru slujire?

Citește Matei 7:21-23. Care este deosebirea dintre cei care Îl cunosc pe Isus și cei care nu Îl cunosc? Cum ne ajută contextul pasajului să înțelegem mai bine aceste versete?

Întrebări aplicative

Dacă ai fi chemat să faci un plan prin care membrii bisericii locale să crească din punct de vedere spiritual, de unde ai începe? Cum ai evalua starea prezentă a bisericii?

Ce rol are Duhul Sfânt în direcționarea eforturilor evanghelistice ale bisericii rămășiței? Dar în evaluarea scopurilor și a obiectivelor activității de slujire?

Întrebări pentru lucrarea de mărturie personală

De ce pun unii membri accentul pe numărul de botezuri, în timp ce alții nu pun mare preț pe acest aspect? Ce părere avem de regulă despre bisericile sau grupele de credincioși a căror creștere pare să stagneze? Ce concluzii tragem uneori despre dedicarea lor față de Marea Trimitere?

Care sunt țintele tale personale cu privire la vestirea Evangheliei? De ce este esențial să ne stabilim ținte și să le evaluăm periodic? Cum putem face acest lucru fără să devenim legaliști?

4. ILUSTREAZĂ!

Cere-le membrilor grupei să discute pe marginea următoarei întrebări: Este clar că trebuie să fim precauți atunci când îi evaluăm pe alții. Cum trebuie să procedăm în cazul evaluării personale?

Cum să-i inviți pe alții să se alătore lucrării tale

Ai văzut vreodată un om-orchestră? Este un om care cântă la mai multe instrumente. Toba o poartă în spinare și o acționează apăsând cu piciorul pe o pedală; țambalul îl are legat de genunchi ș.a.m.d. În sens figurat, omul-orchestră este cel care îndeplinește singur toate rolurile.

Oamenii-orchestră riscă să ajungă la surmenaj fiindcă nu au o echipă care să-i susțină fizic și emoțional. Ei se plâng uneori că biserica nu-i susține, dar probabil că membrii nu au fost solicitați să se implice decât financiar.

Dacă vrei să evaluezi o lucrare abia începută sau o lucrare aflată în derulare, iată ce poți face pentru a-i convinge pe alții să ți se alătore și pentru a-ți extinde activitatea:

1. Analizează toate aspectele lucrării tale și află câte persoane pot participa la îndeplinirea ei.
2. Descoperă unde ai nevoie neapărat de ajutor și caută persoane-cheie care să îndeplinească aceste roluri importante. Gândește-te la câțiva conducători de echipă.
3. Pregătește în scris o schiță detaliată care să cuprindă toate aspectele lucrării tale. Îți va fi de folos când vei sta de vorbă cu cei pe care vrei să-i convingi să ți se alătore. Ea îi va ajuta să înțeleagă ce se așteaptă de la ei.
4. Prezintă regulat rapoarte în fața bisericii. În felul acesta, toți vor înțelege că lucrarea ta face parte din strategia generală a bisericii locale pentru mărturie și evanghelizare și vor fi mai dispuși să ți se alătore.
5. Organizează întâlniri regulate cu echipa. Apreciază-i pe membrii echipei și analizează progresul obținut. Întreabă: „Ce am făcut până acum?” „Ce facem acum?” „Ce vom face de aici înainte?”

Pentru discuție

1. În ce situații ți se întâmplă să treci linia de demarcație dintre evaluare și acel tip de judecată pe care Scriptura o interzice?

2. Meditează la cuvintele din Matei 23:15. Ce putem face noi, ca biserică, pentru a preîntâmpina această situație, mai ales că cei nou-converțiți sunt adeseori atât de plini de zel? Ce putem face pentru a ne asigura că zelul este bine direcționat pentru ca să nu contribuim la sporierea numărului „fiilor gheenei”?

3. Analizează o lucrare desfășurată în prezent de biserică ta și propune un sistem bun de evaluare a programului, a procesului și a celor implicați.

Lecția iubirii

Îmi fusese repartizată o biserică din Camerun, care trebuia să facă față unei mari crize. Mica biserică era construită pe terenul donat de un om din sat. Dar donatorul murise înainte ca actele să fie finalizate. Soția lui a vrut să ia terenul înapoi. A chemat biserica în instanță, și judecătorul a decis că biserica trebuie să plătească terenul – și era vorba de o sumă mare – sau să-l elibereze în două săptămâni.

I-am chemat pe membri și ne-am rugat împreună. Unii erau furioși, alții considerau situația fără speranță. Dar câțiva s-au rugat zi și noapte ca Dumnezeu să intervină. În Sabatul dinaintea evacuării terenului, am predicat despre Iosua și situația „imposibilă” de la Ierihon. I-am îndemnat pe membri să creadă că Dumnezeu poate să ne salveze la fel cum i-a izbăvit pe copiii lui Israel la Ierihon.

După serviciul divin, i-am invitat pe cei care doreau să meargă cu mine în vizită la acea femeie, care nu era adventistă. Câțiva membri au refuzat, spunând că nu are rost. Am simțit că lipsa de dragoste a acestor membri o determinase pe văduvă să ceară înapoi terenul bisericii.

Cei care am rămas L-am rugat pe Dumnezeu să curețe inimile noastre de ură și să pregătească El calea. Apoi am mers acasă la acea femeie văduvă. Am ajuns la casa ei cântând, și ea a stat să asculte în liniște. I-am spus că am venit să-i cerem să ne ierte pentru felul în care ne-am purtat cu ea. I-am prezentat motivul pentru care soțul ei făcuse donația pentru biserică și apoi m-am rugat ca Dumnezeu să o binecuvânteze.

Peste cei prezenți s-a lăsat liniștea. Apoi, femeia a zis: „Săptămâna trecută am visat că veți veni astăzi aici. Duceți-vă acum. O să ne mai auzim.” Înainte de a pleca, membrii bisericii au salutat-o călduros.

A doua zi, am fost chemat la ea acasă. „M-am hotărât să-i dau bisericii jumătate din terenul pe care vi-l donase soțul meu la început”, a spus ea. „Dar pe acest teren trebuie să construiți școala pe care plănuiserăți să o faceți.” După-amiază, am avut o întâlnire de rugăciune și laudă în biserică. Mulți și-au mărturisit necredința și lipsa de amabilitate față de acea femeie. Și fiecare L-a lăudat pe Domnul, pentru că salvase biserica. Atitudinea membrilor s-a schimbat și au început să o viziteze pe femeie și să o invite, împreună cu familia ei, la biserică.

Astăzi, lângă biserică, funcționează o școală adventistă în folosul localității, iar membrii au învățat dificila lecție a iubirii, a iertării și a credinței.

Yves Mbende este capelanul Universității Adventiste Cosendai, din Camerun, Africa de Vest.